

No sé d'on vinc ni on vaig
amb aquest pes de mi
que no sóc jo
que tant s'assembla a l'espessor d'un roc
a la certesa d'un cos
que es ratifica propi
perdurablement letal
contra un pressentiment constant
de la meua absència ací
i ara mateix

No sé d'on vinc ni on vaig
ni per què em dol i m'arrossega
aquest afany incert de preguntar-me
la utilitat d'aquestes làpides novelles
que algú deixarà de visitar
que caducaran com un iogourt
i es reciclaran al cementeri
per a gravar els noms flamants
de la nova sembra de morts

No sé d'on vinc ni on vaig
i és per això que senzillament passege
entre còdols i roqueral
amb el cos obert com una boca
conscient de la fermentació extrema
la puríssima desintegració
palpant-me els cucs a les fosques
d'aquest fat de pols,
aquest asma etern
que m'augura la pedrera.